

Skattepaaligning i Landdistrikter i nogle og tyve Kommuner, er det ganske øjensynligt, at denne Beskyldning er urigtig, og at Skatteansættelsen i sine Hovedtræk maa siges at være forsvarlig. Alene naar man ser paa Landboernes Levemaade, Landbrugets Forhold, er det allerede indlysende, at det ikke kan give en saadan Rente, som en Forretning kan.

Der er en anden Omstændighed, som har gjort, at man har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og det er, at man har fundet, at der var et Misforhold mellem Formue og Indkomster ude i Landet i Sammenligning med, hvad der er Tilfældet i Hovedstaden. Jeg indrømmer, at det er et Forhold, som kræver Paaagtning, men Forskellen har den simple Grund, at det er langt lettere ude paa Landet at finde de mindre og middelstore Formuer, som der findes, end det er her i Hovedstaden at finde de store Formuer. Og et Forhold, der her ligeledes efter min Mening kræver Opmærksomhed, er, at der utvivlsomt endnu her i Hovedstaden skjuler sig adskillige større Formuer, som ikke ere ramte af Skatter. Men der er for øvrigt en anden selvfølgelig Aarsag til, at Indkomsterne her i Hovedstaden ere større end paa Landet, og det er, at de store Forretningsindehavere findes her. Af de 119 Indkomster, som i Aaret 1909—10 ere paa mindst 100,000 Kr., fandtes de 67 her i Hovedstaden, og af de 581,000 Kr., som Selskabsbeskatningen indbragte Statskassen, kom de 541,000 Kr. ind her i København. Det er en ganske naturlig Grund til, at Forholdet mellem Indkomst og Formue ude i Landet og her i Hovedstaden er, som det er. Man hører ofte fremsat, at Landboerne ikke nær til fulde værdsætte Bolig og andre Emolumenter, som indvindes ved Landbruget, i Husholdningen navnlig. Jeg skal indrømme, at da den direkte Statsskat traadte i Kraft 1903, var der paa dette Omraade adskilligt at rette, men jeg skal ogsaa minde om det, der er sket i Landbruget — man faar saa kalde det et Gode, om man vil, det er en Sag for sig — nemlig at man paa Landet i langt større Udstrækning end hidtil er gaaet over til alene at bruge indkøbte Stoffer til Næringsmidler. Man er gaaet bort fra at anvende de hjemmeavlede Produkter i saa stor Udstrækning som forhen. Dette gør det lettere at finde den virkelige Indkomst. Om det er en Fordel i og for sig er et andet Spørgsmaal, men det har ingen Interesse i denne Forbindelse.

Jeg vil for øvrigt mene, at ogsaa Skatteraadene have gjort et Stykke Arbejde i Retning af at hjælpe Landboerne til Forstaaelse af, at denne Bolig og det, der indvindes af denne Have m. v., virkelig repræsenterer en Værdi. Det have Skatteraadene simpelt hen følt som en Pligt at indskærpe, ikke mindst af Hensyn til de faste Indtægter, der findes ude omkring paa Landet. Thi det skal indrømmes, at disse Indtægter findes let. Jeg vil dog i denne Forbindelse erindre om, lige overfor dem med de faste Indtægter, som hyppigt føle sig ramte for haardt, at noget, de have forud for Landboerne, er, at de kende ikke blot deres Indkomst den 31. December, naar Aaret er omme, men ogsaa den 1. Januar forud. Det gør en Forskel. Og endelig vil jeg ogsaa i denne Forbindelse pege paa den Interesse, som de fleste Kommuner have i, at Ansættelsen i det hele er forsvarlig, thi det er jo saa, at Formue og Indkomstansættelsen til Staten danner Grundlaget for Paaligningen af den personlige Kommuneskat, og det gælder i et overordentlig stort Antal af Kommuner, at man tager en meget stor Del, hyppigt over Halvdelen, ind ved den personlige Kommuneskat. Sogneraadene ere derfor i højeste Grad interesserede i, at denne Ansættelse er forsvarlig.

Om Lovforslagets enkelte Paragraffer skal jeg nu gøre nogle Bemærkninger. Lovforslagets § 1 er jo den, der har den største Interesse for Statskassen, og er den mest ubehagelige for Skatteyderne, idet den omhandler, hvad der af den og den Indtægt eller af den og den Formue skal gives i Skat. Her maa jeg sige, at det indførte nye Princip med Rateskala for Indkomstskatteberegningen gør, at Stigningen bliver mere jævn, og naar jeg ser, hvorledes den er gennemført, ser paa de enkelte Sats, ser paa Sagen i det store og hele, synes det mig, at man maa sige, at den er rimelig og human gennemført. Men ved at regne den efter i Sammenhold med det, der nu er gældende, har jeg fundet nogle Enkeltheder, som maaske kunde rettes, uden at det forrykede Helheden i Lovforslaget. Til Paavisning heraf vil jeg nævne nogle faa Tal.

Se vi paa en Familie med 2 Børn under 15 Aar med 1,000 Kr. i Indkomst her i København, i Provinsbyerne og i Landdistrikterne, er Forholdet dette, at de 1,000 Kr. nu ere skattefrie her i København, og de ville ogsaa blive det fremdeles. I Købstæderne give de nu 1 Kr. 30 Øre, de ville komme til at give 1 Kr. 50 Øre, det er en